

עלון מס' 103

משיחות הרצי"ה זצ"ל

פרשת נח

שמירת הלשון וקדושתה

הדרכת חז"ל היא שעל האדם לדבר **בלשון קצרה**¹ הדיבור הוא כוח! אף שהדברים הם דברי תורה, יש לקצרם ולא לבזבז את הרכוש המילולי של האדם. כל מילה צריכה להיות **שקולה בשקל הקודש**.

כמו כן הדריכו חכמינו כי על האדם לדבר **בלשון נקיה**², יש להתרחק מגסות בדיבור ולהתפלל לעדינות המידות.

ומכאן – שההדרכה הכללית שלא יוציא אדם דבר מגונה מפיו היא **הלכה של תורה**³.

לשון הפסוק בפרשתנו אודות הציווי לנח בדבר "הבהמה אשר **לא טהורה**" מתפרשת אם כן כי היה זה **לפני מתן תורה** - ואז נקראו בעלי החיים על שם אשר ידובר בהם **לעתיד לבוא**!.

מאידך, יש להדגיש ולהסביר כי כמובן כאשר מדובר **בהלכה למעשה** על הפוסק **לומר בפירוש** ובשעה שנקבעה הלכה "**טרף!**" - הוא אכן טרף ואסור במאכל וכיו"ב)

[כאן המקום לחזור ולהזכיר את הוראתו של הרצי"ה לחשיבות ספרי "שמירת הלשון" וה"חפץ חיים" ולחובת השינון היומיומי בהם!]

¹ מסכת פסחים דף ג, ב וברמב"ם במשנה תורה הלכות דעות פרק ב, ד "לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה"
² מסכת פסחים שם, "לעולם אל יוציא דבר מגונה מפיו שהרי עולם הכתוב שמונה אותיות" כשם שנאמר: "ומן הבהמה אשר איננה טהורה" (במקום-טמאה)
³ שולחן ערוך אורח חיים סימן קנו במגן אברהם סעיף ב